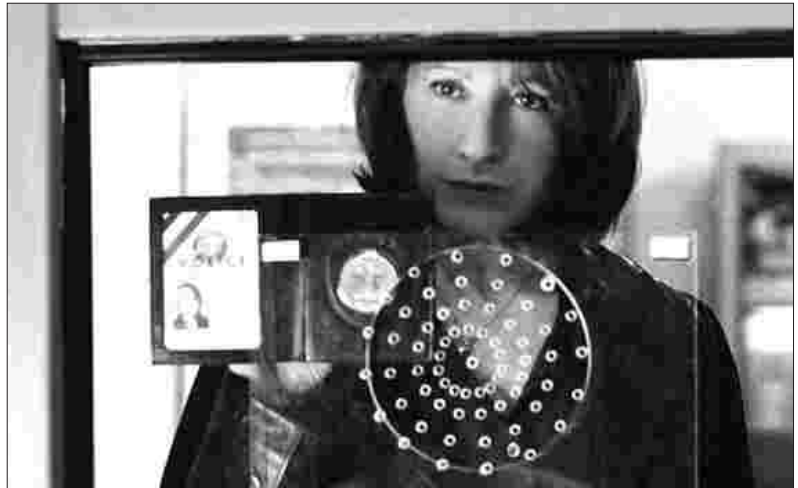

Le petit lieutenant

2005, de Xavier Beauvois

Sinopsi

La comandant Vaulieu es fa càrrec d'un grup de la Policia Judicial parisenca. Quan li demanen qui vol com a reforç, ella assenyala "aquell tinent d'allà". Aquell tinent és Antoine, que acaba de sortir de l'acadèmia de policia i que havia promès a la seva dona de triar com a destinació Le Havre, la seva ciutat d'origen. A l'últim moment, tria París. "Si ets arqueòleg i has de triar entre Egipte i Calais, no t'ho penses", argumentarà després davant de la seva dona. El tinent anirà descobrint la realitat quotidiana d'aquest grup de policies, fins que la situació sigui profundament alterada per dos russos que es dediquen a tirar persones al Sena.

Fitxa tècnica

Guió Xavier Beauvois
 Cédric Anger
 Guillaume Bréaud
 Jean-Eric Troubat
 Fotografia Emile Dubuisson
 So Jean-Jacques Ferran
 Muntatge Martine Giordano
 Decoració Alain Tchilinguirian
 Vestuari Marielle Robaut
 Maquillatge Françoise Andrejka
 E. especials Benoît Talenton
 Producció Why Not Productions
 Martine Cassinelli
 Stéphane Batut
 Càsting Stéphane Toutou

Fitxa artística

Comandant Vaulieu Nathalie Baye
 Antoine Derouère Jalil Lespert
 Solo Roschdy Zem
 Louis Mallet Antoine Chappay
 Nicolas Morbè Xavier Beauvois
 Clermont Jacques Perrin
 Jutge d'instrucció Jean-Charles
 Patrick Chauvel
 Dumay Patrick Chauvel
 El pare d'Antoine Jean Lespert
 L'anglès Bruce Myers
 Julie Bérandère Allaux

CRITICA

A la seva modesta manera, però amb un cert orgull, *Le Petit Lieutenant* de és l'antítesi de la recent *36 Quai des Orfèvres* d'Olivier Marchal. En aquesta pel·lícula no hi ha excessiva dramatització, tot i que la intensitat creix a mesura que s'apropa el final; no hi ha escenes espectaculars acompanyades de tirotejos, sinó algunes seqüències vibrants; no hi ha personatges pintorescos allunyats de la realitat, sinó homes i dones apassionats per la seva feina i, sobretot, un estil sec i depurat (cap onada de música intempestiva!) perfectament sintonitzat amb el dia a dia d'una brigada de la segona divisió de la Policia Judicial de París.

Però l'espectador potencial no ho ha de malinterpretar *Le petit lieutenant*: aquest quart film de Xavier Beauvois no és un documental sobre la vida dels polis a la capital; senzillament és la crònica emocionant i acurada d'un inspector novell que veurà xocar el seu entusiasme amb la dura realitat d'un ofici que no sempre és excitant, ni de bon tros. Escrita en col·laboració amb dos veritables inspectors de la PJ (Policia Judicial), la pel·lícula es pren el seu temps per recrear l'atmosfera particular d'una comissaria parisenca i la rutina d'una jornada, entre situacions banals i esdeveniments inesperats.

Tot i que els personatges tenen un caràcter marcat, no cauen en l'estereotip. Certament, la narració no evita algunes seqüències previsibles, com ara la del bar i les pulles masculines entre copa i copa; però en conjunt, la pel·lícula té molta cura de no nodrir-se d'imatges ja usades i, així, arriba a mostrar de manera autèntica l'aspecte de "muntanya russa" d'aquest ofici, on sovint es toquen els extrems en un sol dia (per exemple, tenim el realisme descarnat de l'autòpsia d'un cadàver).

En aquesta vida marcada a vegades per l'avorriment, i sempre pel ritme de les investigacions, Antoine sembla un nen que ha crescut massa ràpid, amb la seva mirada captiva per aquest ambient en el qual havia somniat. La seva vida personal és un desastre, i la seva vida professional, finalment, es revela com a poc engrescadora..., fins que la investigació sobre la mort d'un captaire el porta cap a un punt de no-retorn.

No obstant això, més enllà de les innegables qualitats del guió –la precisió confereix una certa originalitat a un film de gènere que no pretén trencar els codis–, i més enllà de l'eficàcia d'una posada en escena que no es sobrecarrega amb artificis, la millor aposta de és un repartiment admirable que, des dels papers principals fins als més secundaris, impregna la pel·lícula d'una

absoluta humanitat. En aquest sentit, recordarem durant molt de temps la interpretació de Nathalie Baye com a Caroline Vaudieu, un magnífic personatge no exempt de llacunes, de punts foscos, d'un misteri que no es desvetllarà del tot ni tan sols en el crepuscle de la pel·lícula, amb una última mirada de profunditat colpidora.

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

Poli o gàngster?

Arran de la gènesi de la seva pel·lícula, Xavier Beauvois explica: "Al principi tenia moltes ganes de fer un film de gènere, com el polar. Vaig començar per interessar-me pels gàngsters. En vaig conèixer alguns, però els vaig trobar massa paranoics. La presó fa de tu una persona ben complicada! Després, alguns policies em van confirmar que els gàngsters autèntics ja no existeixen, només hi ha alguns assaltants de cotxes blindats i proxenetes russos. L'única gran delinqüència que queda és la refinada. Així que vaig anar a veure els polis i vaig passar molt de temps amb ells, compartint el seu dia a dia. No havia previst que això fos tan interessant com a ofici: m'anava molt bé, va esperar molt la meua imaginació. Però no en sabia res; per a mi era un descobriment total. Al principi els polis no em van ensenyar gaire cosa i més tard, com més ens tractàvem, més ens fèiem col·legues, i millor els vaig conèixer.

Jalil Lespert, de gatell fàcil He deixat fer a perquè tinc la impressió que en 15 segons ja havia entrat en el film. Quan vam filmar les escenes a l'Escola de Policia, va arribar, es va posar immediatament el seu uniforme i va preguntar com era això de ser policia. Uns minuts després va dir: "Ok, ho he entès", i va esdevenir el petit tinent en directe davant de la càmera –perquè en aquell moment jo ja filmava–. No tinc la impressió d'haver-lo dirigit gaire, va furgar una mica i ho va entendre tot sol.

Silenci

No és gens freqüent un film sense música; normalment t'hi sents obligat. Abans de començar a filmar em van preguntar: "Què hi posaràs com a música?", i jo vaig contestar-los: "No ho sé, s'ha d'escoltar el film, té una ànima; s'han d'escoltar els actors, els tècnics. Però sobretot, allò que el film diu". Després he volgut imposar-me de no posar-ne... Quan estic pirat, quan camino pel carrer no tinc un quartet de cordes enganxat a les bances. Per què, quan la gent està pirada en un film, tenen un orquestra que els segueix?

Només allò que és vertader és amable (Boileau)

La simplicitat, en aquest ofici, és primer de tot anar a preguntar a la gent que fan aquesta feina com la fan. Però sovint, m'adreço als personatges autèntics. Per exemple, el traductor en el film és traductor rus de la Policial Judicial a la vida real. Per què atabalar-se per trobar un actor que entengui el rus? En aquest cas, n'hi ha prou fent que se senti còmode perquè vingui. (...) Amb els actors, no tenim massa simpaties. Jo vull que els nois siguin personatges, no vull que aprenguin el text abans, ni que sigui el mateix dia, durant la sessió de maquillatge (...) Quan poses un sense sostre polonès de debò davant de Nathalie Baye, funciona de meravella (...) Cap actor de teatre maquillat per interpretar un sense sostre pot fer-ho com si hagués passat 25 anys al carrer demanant caritat i entrampant-se. Impossible tenir aquelles dents, aquella mirada; és massa dur. Una vida de sofriment no es pot imitar.

Segona col·laboració amb Nathalie Baye

ja havia dirigit en el film, i el retrobament ha estat magnífic. Qüestió d'osmosi: "El que m'agrada molt d'ella, i és per això que ens entenem, és que és molt forta, potent, intel·ligent, enèrgica tot i semblar tan fràgil. El seu aspecte de ballarina menuda em commou molt. Jo també sóc molt fort i alhora molt fràgil. Per a aquest personatge necessitava algú

que m'inspirés confiança, a qui no hagués d'explicar tot allò que vull, tot allò que estic fent. (...) Això es fa amb una intel·ligència que no passa per discussions intel·lectuals. Són químiques, cervells que funcionen en la mateixa ona. És exactament el que ha passat en aquest film amb tots els actors, amb Roschdy Zem, Jalil Lespert, Jacques Perrin, Antoine Chappey: no hi havia gairebé cap discussió sobre la direcció d'actors; tenia la impressió que ho havien entès tot."

Sobre la utilitat de dominar el tema!

diu que "La majoria de la gent de les sèries de televisió no han arribat a posar mai els peus en una comissaria de veritat; per tant, s'imaginin coses. L'altre dia, veia una sèrie: els polis sortien de comissaria amb els seus braçals "policia" com zombies; però el braçal només el porten quan arreten una persona, te'l poses perquè no et confonguin amb qualsevol (...). La gent s'inspira dels films que ha vist i que a la vegada s'han inspirat de les novel·les, novel·les que al seu torn s'han inspirat de films... I com tothom s'inspira de tothom, però ningú no va cap a la font, arriben a coses surrealistes."

© Lequotidienducinema.com - Patrick Beaumont

Allocine.com

FILMOGRAFIA XAVIER BEAUVOIS

Selon Matthieu (2001)

N'oublie pas que tu vas mourir (1996)

Nord (1992)

Le Matou (1986)

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

 Cineclub Sabadell

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabadell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

Alliance Française